

TWENTY-SEVENTH SUNDAY AFTER PENTECOST
TENTH SUNDAY OF LUKE

Icon of the Fountain of the Mother of God

December 10, 2017

TWENTY-SEVENTH SUNDAY AFTER PENTECOST
THE HOLY MARTYRS MENAS, HERMOGEN AND EUGRAPHUS OF ALEXANDRIA

TONE 2

SCHEDULE OF SERVICES FOR DECEMBER 11 – DECEMBER 17

SATURDAY, DECEMBER 16

6:30 PM – Great Vespers (satisfies Sunday obligation) **NOTE: Time Change**

SUNDAY, DECEMBER 17 – SUNDAY OF THE FOREFATHERS; THE HOLY PROPHET DANIEL AND THE THREE HOLY CHILDREN: HANANIAH, AZARIAH AND MISHAEL.

9:30 AM – Divine Liturgy

For All Parishioners

*St. Nicholas
Celebration*

Mark you Calendars! Next Sunday, December 17th we will welcome St. Nicholas on his annual visit to our parish:

- Following the Divine Liturgy there will be a light meal.
- Parents please note: «Небесна Канцелярія» (The Heavenly Office) will be open starting at 9:00 AM. Please see Pani Olena in the Pastor's Office. Please limit packages to 1 per child with a maximum value of \$25.00.
- Varenyky will be available for purchase for \$7.00/dozen. Pre-orders are encouraged: See Olena Bankston to place your order.

Time Change for Vespers

A reminder that Great Vespers for Sundays and Holy Days will now be celebrated at 6:30 PM.

**Varenyky Making and
Church Cleaning**

Please come on Friday, December 15th at 9:00 AM to help make varenyky and clean the Church for the feast of the Nativity of our Lord.

Your help is needed!

Flower Collection

Special envelopes are available in the back of the church do help with the purchase of flowers for the Feast of the Nativity of our Lord.

Suggestions for Celebrating Christmas

- 1) Give thanks to God by attending Church.
- 2) Seek peace with those we may be at odds with.
- 3) Give an anonymous gift to a stranger in need.

Greeting Cards

Christmas Cards and various other greeting cards are for sale in the Church Hall.

ЗЦІЛЕННЯ ДЕСЯТЬОХ ПРОКАЖЕНИХ

Одного разу коли Господь Ісус Христос йшов до Єрусалиму на свято Пасхи. При вході в одне з селищ зустріли Його десять прокажених. Не можна було без жалю дивитися на цих нещасних, бо проказа - ця страшна і заразлива хвороба, в той час була сильно поширена, - вона викликала неймовірні страждання. Одержимі цим тяжким недугом покриті були смердючими виразками. Тіло страждальців піддавалося гниттю і розкладанню. Відгнівали і відпадали їхні частини. Обличчя їх робилися невпізнанні. Ці нещасні, крім нестерпних фізичних страждань, відчували і грікі моральні муки, бо за законом Мойсея вони при захворюванні повинні були показатися священикам, які, встановивши дійсність захворювання проказою, зобов'язані були оголосити їх нечистими і тоді вони виганяли з товариства, не мали права мешкати в містах і селах, змушені були поневірятися в безлюдних місцевостях, не мати навіть права пити воду з річок та інших громадських водойм, щоб не заразити їх. *Архімандрит Рафаїл (Карелін)* каже : « Коли прокажений помирав де-небудь у лісі або при дорозі, то навіть хижі птахи не клювали його труп, заражений смертоносною отрутою, і звірі обходили його. Інші прокажені повинні були закопати тіло або спалити його. »

Ось чому ці десять «живих мерців», вигнані і знедолені усіма, не наважувалися наблизитися до Христа, але вірячи в Його могутню цілющу силу - побачивши взивали до Нього : «Ісусе наставнику, помилуй нас». Змилосердився над ними Господь і сказав : «Ідіть, покажіться священикам», бо тільки священики, за тим же законом Мойсея, мали право оголосити їх знову чистими і повернути їх до життя в суспільстві.

Удвічі прикро було тим, що мали проказу, бо вони були позбавлені надії на милосердя суспільства - на те, що друзі не потішають в скрутні та утисках, що дбайливі руки близьких не перев'яжуть виразки-рани. Щоб хтось випадково не підійшов до прокаженого, той зобов'язаний був здалеку кричати: «нечистий, нечистий!». «Хворий на проказу носитиме подерту одіжку, (ходитиме) з розпущеним волоссям, він покриє підборіддя й гукатиме: Нечистий! Нечистий! Доки його недуга, він буде вважатися нечистим, бо він справді нечистий; на самоті мусить жити; геть поза табором буде його оселя.» (Лев. 13, 45-46).

Далі *св. Євангеліст Лука* розповідає про те, як йдучи, вони очистилися. Уявіть собі приречених на повільне гниття страждальців : знедолених рідними, матір'ю, батьком, дітьми, друзями і всім суспільством. Вони вже втратили надію на своє одужання, поневірялися довший час в подертій одіжці в пустельних місцевостях. І ось по дорозі отримують зцілення. Їх страшні рани зарубцювалися. Шкіра, схожа на луску, спала; показалася нова - чиста і біла, як у дитини, і ось вже вони виразно уявляли, як повертаються до сімей, як зустрічають їх сльозами радості, як вони обіймають своїх дітей, сидять у колі друзів і розповідають про велике чудо. Вони вже бачили перед своїми очима вогні рідної домівки і стіни Єрусалиму, тільки Одного вони забули: Того, Хто зцілив їх!.

З десяти чоловік дев'ять, хоча вони були й євреї – всі залишилися невдячними за дар цілення. Єдиним вдячним серед них виявився самарянин, і те що він був чужого роду (ассірієць) не завадило йому повернутися до свого Благодійника.

Праведний Йоан Кронштадський
нас з цього приводу вчить
«Дивуючись невдячності дев'яти
зцілених, ми звернімо свою увагу
самі до себе і подивимось, чи
краще ми цих дев'яти та чи схожі
на десятого?» Усі ми страждаємо
духовною проказою, тобто гріхами;
перед чистішими і світлішими очима
Божими усі люди сповнені духовної
прокази і нечистоти, як ось: гордості,
осудження, марнославства, суєтності,
маловір'я, зла, лукавства, розпусти,
нестриманості, і т.д. і т.п.

«Озвавсь Ісус і каже: «Хіба не
десять очистилось? Де ж дев'ять?
І не знайшовся між ними, щоб
повернутись, Богові хвалу воздати,
ніхто інший, окрім цього чужинця?» І
він сказав до нього: «Встань, іди: віра
твоя спасла тебе.» (Лк. 17, 17 - 19).

Задаючи питання, Господь
дорікає невдячним людям, які
отримали зцілення, але втратили
Зцілителя. Юдеї хвалилися своєю
вибраністю і тим, що перевершували
всі інші народи кращим пізнанням
Бога. Але ось - ассірієць з'явився
володарем більше просвітленого
розуму і благородного серця, ніж
самовдоволені юдеї. Але, на жаль, ця
історія повторюється з обраними і не
обраними до наших днів. І сьогодні
деякі з язичників і мусульман мають
більш відкритий до Бога розум і
вдячні Йому серцем, ніж багато тих
які називають себе християнами.

«Чудо це натякає й на загальний
порятунок, яке має бути для всього
роду людського. Десять прокажених
символізують всю людську природу,
прокажених злобою, що носять на собі
потворність гріха, через те вони за свою
нечистоту живуть поза межами небесного
міста і відстоять далеко від Бога»
-блаженний Феофілакт Болгарський.

«Ніщо так не приємно Богу, як
вдячна душа» - сказав *святитель*
Іоанн Златоуст. Хоча людська
подяка не зробить Бога ні більш
могутнім, ні більш живим, але вона
збагатить і зробить більш могутніми
і живими самих людей. Подяка Богу
нас звільняє від прихильності до того,
з чим ми одного разу, незалежно від
нашого бажання, повинні будемо
розлучитися. Подяка приліплює
нас до Безсмертного Бога, поблизу
якого ми ніколи не будемо в житті
вічному, якщо не пристанемо до
Нього у житті тимчасовому. Будемо
тікати невдячності, щоб сподобитися
майбутніх благ.

Підемо ж за закликом Спасителя,
за голосом Церкви, прислухаємось
до цього що було сказано вище і
подякуємо Господу за Його великі
милості до нас, грішних - за радості
і скорботи, за хвороби і навіть важкі
втрати.

Припадимо до Його стіп, приносячи
в дар Тому хто хоче народитися -
Немовляті подяку, покаяння і любов і
лише після цього смиренно, з теплими
сльозами розчулення будемо старанно
молити не тільки про свої потреби,
а в першу чергу про зцілення цілої
багатостраждальної України, яка
довший страждала, покритої гнійною,
небувало-жорстокою проказою -
комунізмом - Батьківщини нашої, яка
волаючи разом з пригнобленими її
дітьми : «Ісусе наставнику, помилуй
нас» і нехай сподобить нас Господь
відчути у серці своєму Божественний
тихий голос Найсолодшого Ісуса :
«Встань, іди: віра твоя спасла тебе».
Амінь.

– протоієрей Тарас Огар, джерело:
sv-paraskeva.if.ua

THE MORALITY OF CHRISTMAS

December 5, 2017 · Fr. Stephen Freeman

Morality is tricky business in what is an extremely moral society. I pray my readers to be patient with me as I explain what I think is the problem. First, I will note that morality is all that is left when the most fundamental grounds of a culture have been destroyed. We indeed live in just such a time, hence the rise of a vehemence in the moral life. Second, I will suggest that what we as Christians must strive for within ourselves is less and less of a moral grounding in our lives and a greater grounding in *that which is* – all of which requires some explaining.

Two men building a fence along the edge of a cliff will not have an argument about which side to stand on as they do their work. Gravity presents its own argument and its word is final. Indeed, it is not an argument – it is *real*. This is the nature of Christian moral claims. But our modern world has altered this understanding.

Today, we use the term “moral” to describe behaviors that adhere to some particular standard or guide. As such, everybody is “moral” and lives according to some form of morality. People do not behave in a random manner. Everyone has thoughts and opinions about their own behavior and the behavior of others (no matter how much they may say otherwise). Those thoughts and opinions need not be based in anything other than opinions and feelings – indeed, most morality in our modern world has no other basis. And this is the point.

The Christian understanding of morality is not arbitrary in the least. There is nothing

in the whole of the faith’s teaching whose ground is simply “God said so.” Nothing within the Christian moral life is arbitrary. What God commands is our *good* and He

directs us according to the goodness of our existence and the creation in which we live.

If anyone asks the reason for any action within the Christian life, a good answer, rooted in our own well-being and the well-being of others should be forthcoming. The commandments of Christ do not simply tell us what we *should* do, but in their telling, reveal the very nature of reality to us.

The so-called breakdown of morality in the modern world is not a moral problem. What has broken down is not morality, but any agreed notion about the nature of the world. Our perceptions of reality itself have shattered into disparate fragments. And there is a strange aching for morality, a tormented desire for goodness in some form or guise. But as the ground of reality has shattered, so has the possibility of moral conversation. We shout in hopes of being heard.

When we lose a common understanding of reality itself, all that is left is bald assertion. The morality of the modern world is simply *power*. It is, in one form or another, the use of violence (or its threat) that argues. Certain positions and behaviors are extolled while others are not only condemned but increasingly demonized. In the baseless morality of modernity, those with whom we disagree are not simply wrong: they are evil. This is the only conclusion that can be reached when what is right is established

solely through *choice*. If what is good is only good because I choose it, then choosing otherwise must be seen as evil and named as such.

Classical Christianity, on the other hand, need demonize no one. No human being can ever be the “enemy” (Eph. 6:12). What is right and what is true is not a matter of choice – it is established by reality itself. In our modern setting, many (even most) will argue with the nature and character of reality. Some will even assert that reality is nothing more than a social construct. However, if something is true because it is real, then it ultimately makes its own argument. You don’t have to defend gravity.

In the confusion of our present times, however, it is easy to overlook the true morality that God and creation uphold. An absolutely essential element of that reality is expressed in the mystery of Christmas. God becomes a man and is birthed into our world. This reveals human beings as bearers of the image of God and dictates the very reason for the manner we are commanded to treat others. More than this, the Incarnation of Christ reveals the reality of life-as-communion (indeed, the whole work of Christ makes this known). It tells us that when we harm another, we not only harm the image of God, but we, in fact, do harm to our own selves.

St. Paul appeals to this understanding when he speaks about marriage:

So husbands ought to love their own wives as their own bodies; he who loves his wife loves himself. For no one ever hated his own flesh, but nourishes and cherishes it, just as the Lord does the church. For we are members of His body, of His flesh and of His bones. (Eph 5:28-30)

This same reality is revealed in Christ’s statement: “Inasmuch as you have done it

unto the least of these my brethren, you did it unto me” (Matt. 25:40). It is very much worth pondering that Christ does not say that what we do to others is “as if” we had done it to Him. No. He reveals the utter Divine solidarity of the Incarnation. He is the *other* – each of them, everywhere and always. This reality undergirds the whole of His “ethical” teaching. To love as Christ loves begins with recognizing Him in the fullness of the Incarnation.

Tragically, modern versions of morality, rooted in the will (elevating free choice to the primary position within all things), are always moving towards violence. There is nothing to which one can point other than “my choice,” to justify anything. And my choice only has power when I am willing to exercise the violence required to give it power. The more our culture moves towards the morality of the will, the more violent and coercive it will become.

The Incarnation of Christ is without violence (on the part of God). There is no coercion. From the beginning, Mary is asked and yields herself to be the mother of the Savior with joy. All that is endured, up to and including the Cross are freely accepted and not coerced. But the coming of Christ is not strange for creation – it does not even offer the violence required of accommodation. St. John says of Christ, “He came to His own people.” The world was created through Christ, the Logos, and bears His image within all things. Far from doing violence, His coming reveals things to be what they truly are. All things find their true home in Him.

This is the morality of Christmas – all things becoming what they truly are. This is peace on earth and good will towards all of mankind.

Sunday offering for November 26

Amount	Number
\$10.00	1
\$15.00	1
\$20.00	2
\$22.00	1 (loose)
\$40.00	3
\$50.00	1
\$75.00	1
\$100.00	1
\$105.00	1
\$300.00	1
<hr/>	
\$857.00	

Parishioner Total: \$807.00

Visitor Total: \$50.00

Average / parish household (43): \$10.35

Weekly Stewardship Goal: \$2200.00

Deficit: <\$1,393.00>

Sunday offering for December 3

Amount	Number
\$15.00	1 (loose)
\$20.00	4
\$30.00	1
\$40.00	2
\$50.00	1
\$75.00	1
\$105.00	1
\$160.00	1
<hr/>	
\$595.00	

Parishioner Total: \$595.00

Average / parish household (43): \$7.63

Weekly Stewardship Goal: \$2200.00

Deficit: <\$1,605.00>

FROM THE CATHECHISM “CHRIST OUR PASCHA”

How Often Should We Pray?

*Pray without ceasing.
(1 Thes 5:17)*

The Church guides us on our path of prayer and proposes that we rely on her accumulated experience of prayer. This experience indicates that we need to set aside designated times to speak with God. As a minimum this would be twice a day—in the morning and in the evening. Appropriate prayers for the morning and evening are found in every prayerbook along with other prayers that accompany the believer through the various situations he or she encounters during the day. Prayer is our main rule of life. As we pray more often, we progressively bring prayer closer to our daily affairs until prayer becomes one of our main daily activities and all other endeavours are filled with the spirit of prayer. This is why prayer and work are two mutually dependent aspects of the Christian way of life. If filled with communion with God, the Christian's life is transformed into a feast, and it becomes a time for our sanctification and the world's transfiguration.

ВІД КАТЕХИЗМУ “ХРИСТОС НАША ПАСХА”

Як часто маємо молитися?

*«Моліться без перерви»
(1 Сл. 5, 17)*

Церква провадить людину на шляху її молитви та пропонує спертися на набутий молитовний досвід. Полягає він у тому, що треба відвести для розмови з Богом конкретно окреслений час, мінімально – двічі на день, уранці та ввечері. Відповідно підібрані тексти вечірніх і ранкових молитов містяться в «Молитовнику», де поміщено й інші молитви, які супроводжують життя віруючої людини упродовж цілого дня. Молитва є головним правилом життя. Молячись частіше, ми поступово зближуємо між собою молитву і свої щоденні справи, щоб у перспективі молитва стала для нас важливою щоденною справою, а всі інші справи сповнилися духом молитви. Тому молитва і праця є двома взаємопов'язаними аспектами християнського способу життя. Життя християнина, насичене спілкуванням з Богом, перетвориться у свято, стане часом власного освячення й переображення світу.

**Українська Греко-Католицька Церква
Святого Йоана Хрестителя
St. John the Baptizer
Ukrainian Greco-Catholic Church**

4400 Palm Avenue
La Mesa, CA 91941
Parish Office: (619) 697-5085

Website: stjohnthebaptizer.org

Pastor: Fr. James Bankston
frjames@mac.com
Fr. James' cell phone: (619) 905-5278

The Word Made Flesh Makes Us Divine

Our faith is not founded upon empty words; nor are we carried away by mere caprice or beguiled by specious arguments. On the contrary, we put our faith in words spoken by the power of God, spoken by the Word himself at God's command. God wished to win men back from disobedience, not by using force to reduce him to slavery but by addressing to his free will a call to liberty.

The Word spoke first of all through the prophets, but because the message was couched in such obscure language that it could be only dimly apprehended, in the last days the Father sent the Word in person, commanding Him to show Himself openly so that the world could see Him and be saved.

We know that by taking a body from the Virgin He re-fashioned our fallen nature. We know that his manhood was of the same clay as our own; if this were not so, He would hardly

have been a teacher who could expect to be imitated. If He were of a different substance from me, He would surely not have ordered me to do as He did, when by my very nature I am so weak. Such a demand could not be reconciled with His goodness and justice.

No. He wanted us to consider Him as no different from ourselves, and so He worked, He was hungry and thirsty, He slept. Without protest He endured His passion, He submitted to death and revealed His resurrection. In all these ways He offered His own manhood as the first fruits of our race to keep us from losing heart when suffering comes our way, and to make us look forward to receiving the same reward as He did, since we know that we possess the same humanity.

St. Hippolytus of Rome

Visit www.ecpubs.com for more publications.